

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aangevonden, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat deze uitgave reeds aan Nr 344 is en veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt worden, bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

300. 't Portiertje van Roeselare — 301. De Kleine Tonneel-
speelster. — 302. Angstige Dagen. — 303. Antwerpen in
Brand. — 304. De Bannelingen. — 305. In het wilde Land. —
306. De Wonderbare Redding. — 307. Naar Congo. — 308.
De Vrienden der Slaven. — 309. Fiere Margriet van Leuven.
310. 't Avontuur van den Schilder. — 311. Het Bueltje. —
312. Een onverwachte Reis. — 313. De Geheimzinnige Te-
kens. — 314. De Spanjaarden te Gheel. — 315. Zwarte Jan.
— 316. De Heks van de Moeren. — 317. De Boschwachter
van Eikenhof. — 318. Het Juffertje van Parijs. — 319. De
Wolfjager van Turnhout. — 320. De Zeeroovers. — 321. Het
Cezin van den Visscher. — 322. De Wilde Cow-Boy. — 323.
Keizer Karel te Gent. — 324. De Spanjaarden te Mechelen.
— 325. Kerstmis in de Sneeuw. — 326. Een angstig avont-
uur. — 327. De Reis in den nacht. — 328. De Zwarte Bende.
— 329. Het licht in de Wildernis. — 330. De dankbare sol-
daat. — 331. Een keer Wildstrooper. — 332. Het Wonder-
land. — 333. Het Verloren Testament. — 334. In veilige Ha-
ven. — 335. De wonderbare reis van schipper Bontekus. —
336. Een brutale feeks. — 337. Vaders vertrouwen. — 338.
De vlucht over de Schelde. — 339. Neels' avontuur. — 340.
De Zwarte Ruiters. — 341. De Held van Afrika. — 342.
De Pleegzoon van den Bedelaar. — 343. Het beleg van den
Ravenburg. — 344. Een avontuurlijke vakantie.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH.

Drukkerij R. Bracke-Van Geert, Baasrode.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 379.

A. HANS.

DE CIRKUSJONGEN

DE CIRCUSJONGEN

I.

Maarten werd wakker op de groote kamer van het landgoed de « Beukenhorst ». En dadelijk had hij een blij gevoel. Het was de vierde dag van de Kerstvacantie en van avond mocht hij met Stienus, den knecht, naar het circus te Mechelen. De bloemen stonden dik op de ruiten gevrozen. Maarten had zich even opgericht, maar dook weer gauw onder de warme dekens.

Maarten lag wat te soezen. Vacantie was toch een prettige tijd. Straks kon hij weer schaatsen rijden op den wal rond het landgoed. Jammer, dat zijn zuster Elvira en Nelly weg waren. Ze logeerden bij een oom en tante te Diest. Ze hadden den eersten en tweeden Kerstdag hier doorgebracht, maar waren gisteren vertrokken. Maarten zag zijn zusjes toch al zoo weinig, want ze verbleven meestal op de kostschool.

Maarten Luikens had eigenlijk geen prettig thuis. Zijn goede moeder was al drie jaar dood.

En vader zat van 's morgens tot 's avonds op zijn studeerkamer over boeken gebogen. Hij was altijd met geschiedenis en oudheidkunde bezig en schreef lange artikelen daarover, die hij naar tijdschriften stuurde.

Tante Maria, zijn zuster, bestuurde het huishouden. Zij was een ijverige, zorgzame vrouw, maar kon voor de kinderen de moeder niet vervangen.

Maarten speelde veel buiten. Zijn vader scheen geen tijd te hebben om zich met hem te bemoeien, en tante had dikwijls hoofdpijn en was dan al tevreden, wanneer de jongen de stilte in huis niet stoorde.

Gisteren was er een wonderlijke wagen in het dorp en de omgeving gekomen. Hij werd getrokken door twee versierde paarden. Tusschen vlaggen en borden met plakbrieven zaten muzikanten, die lustig speelden. Een clown maakte grappen. Jongens deelden papiertjes uit. Daarop las men, dat er te Mechelen een wereldberoemd cirkus stond, waar men de wonderlijkste toeren kon zien van menschen en dieren, ook wilde dieren, als leeuwen, tijgers.

Maarten was met zulk een briefje naar huis gekomen. En wat hij anders zelden durfde, deed hij toen. Hij ging naar de kamer van zijn vader en stoorde hem in zijn studie. Eerst keek mijnheer Luikens ontstemd op.

— Vader, lees dat eens... toe, lees dat eens! had Maarten gesmeekt.

Mijnheer Luikens overzag het strooibriefje.

— Dat is van een cirkus, zei hij minachtend. Ja, ik begrijp wel, wat er voor snoeverij opstaat.

— O, vader, mag ik er heen? had Maarten gevraagd.

De heer Luikens beweerde dan, dat Mechelen te ver was

— Met Stienus, vader! drong Maarten aan.

— Nu als Stienus wil, is het mij goed! had vader dan geantwoord.

En Maarten was opgewonden naar den knecht geloopt. Ja, Stienus wilde ook wel gaarne eens naar het cirkus. In dien tijd kende men geen kinema's, en waren er niet zooveel feesten als nu. De komst van een cirkus in een stad, was een groote gebeurtenis.

Aan tante Maria had Maarten het groote plan nog niet kunnen mee deelen, want die was gisteren heel den dag met hoofdpijn op haar kamer gebleven.

Zoo lag nu de jongen te denken over de heerlijkheid, die hij zien zou.

Er werd op de deur geklopt

— Maarten, opstaan, het is hoog tijd! riep tante op de gang.

Zij was dus beter. Maarten hoorde ze de trap

afgaan. Hij wipte uit zijn bed. en waschte en kleeedde zich.

Beneden gloeide de kachel. Daarvoor had Bertha, de meid, gezorgd.

Tante Maria zat reeds aan tafel. Vader was nog boven.

Maarten wenschte tante goeden morgen en zei toen verheugd:

— Van avond ga ik met Stienus naar het circus.

— Welk circus? vroeg de dame verwonderd.

— Dat te Mechelen staat. Gisteren is er een wagen langs hier gekomen met muzikanten. De paarden waren opgetuigd met roode en groene linten en ze hadden hooge pluimen op den kop. Er waren ook twee apen.

— Babbelt toch zoo niet in een stuk door! vermaande tante norsch. Gij wilt naar dat circus?

— Ik mag van vader, als Stienus mee gaat. En die doet dat gaarne.

— En ik weet er niets van!

— Ik kon het u gisteren niet zeggen, tante. Ge blijft op uw kamer.

— O, ik zou met die hevige hoofdpijn zeker beneden moeten zijn. Ik heb al last genoeg gehad van al het lawaai op den wal. En nu over dat circus... Zet het plan maar uit uw hoofd, jongen!

Maarten's gelaat betrok.

— In zoo'n circus, moet een jongen als gij, niet komen, vervolgde tante. Dat is kermisvolk... en ge behoeft er geen kennis mee te maken.

— Maar ik mag van vader gaan.

— Uw vader heeft toegestemd zonder eigenlijk te weten, wat hij zei. Dat gebeurt hem wel meer.. Hij zal me volkomen gelijk geven, als ik hem onder 't oog breng, dat de zoon van de «Beukenhorst» niet naar zulk een armoedige troep moet kijken.

Maarten haalde een papiertje uit zijn zak.

— Kijk, tante, hier staat het, dat de troep voor keizers en koningen heeft gespeeld! hernam Maarten.

— Onnoozele jongen, wat ge toch gelooft! Een troep, ja, dat is het goede woord, een samengeraapte troep volk, wie weet van waar. En daar moet een knaap als gij weg blijven! Ge moest dat zelf begrijpen. Het wordt hoog tijd, dat ge naar een deftige kostschool gaat want ge verwildert hier bij uw kamaraden.

Maarten kreeg de tranen in de oogen. Zou tante nu al zijn plezier bederven? Ze was altijd zoo streng. Ze kon heel akelig doen.

De jongen zweeg echter. Hij hoopte op zijn vader...

Mijnheer Luikens trad binnen.

— Goeden morgen, zei hij. 't Heeft weer hard gevoren. Maarten, ge zult met de jongens op 't ijs bij de poort blijven en moogt niet aan den achterkant komen. Ik heb dan te veel last van het lawaai. Ik moet een lang artikel schrijven. Brandt de kachel al op mijn kamer, Maria? Want ik ga er na 't ontbijt dadelijk heen!

— Daar zorgt Bertha voor, antwoordde zijn zuster bitsig.

De meid bracht juist warme koffie voor mijnheer en zei, dat de kachel op zijn kamer reeds een uur brandde.

Toen ze de kamer weer verlaten had, vroeg tante Maria aan haar broer:

— Wat hebt ge aan Maarten beloofd van een cirkus?

— Een cirkus? herhaalde de heer Luikens verstrooid, want hij peinsde al weer aan zijn artikel.

— O, ik dacht het wel, dat ge het zelf niet wist...

Maarten's gelaat verduisterde nog. Zou vader hem nu ook afvallen?

— Ik mag met Stienus naar het cirkus te Mechelen, herinnerde de knaap vlug.

— Kinderen moeten zwijgen, als groote menschen spreken, merkte tante snibbig op.

— O, ja, ja... ik weet het al. Ge hebt me een

briefje laten zien, sprak mijnheer Luikens. En Stienus gaat mee. Ja, dan is het goed!

— Maar ik vind het niet goed! hernam tante. Wat is me zoo'n cirkustroep! En moet de zoon van de « Beukenhorst » daar naar gaan kijken!...

— Och, kom... Maarten ziet hun toeren en die zijn wel aantrekkelijk voor een kind! En bij die cirkusmenschen zijn ook brave lieden! 't Zal daar zijn als overal: goeden en slechten. Maar Maarten gaat niet bij hen wonen! Die troep scharrelt voor den kost, en geeft een voorstelling.

— En hoe moet Maarten er heen? vroeg tante

— Te voet, natuurlijk.

Tram of trein was er niet; fietsen kende men niet en nog veel minder auto's. Op de « Beukenhorst » hield men geen rijtuig. Als mijnheer eens naar Mechelen moest, wat weinig gebeurde, wandelde hij en tante liet in zoo'n geval een koets van den huurhouder uit het dorp komen.

— Te voet... twee uur gaans en twee uur terug, door den avond! riep tante uit.

— O, dat kan ik best! beweerde Maarten.

— En 't vriest dat het kraakt...

— O, mijn jongen mag geen suikermannetje zijn. Hij duffelt zich goed in. En Stienus gaat

meel! Ja, ja, dat is in orde! **sprak** mijnheer Lul-
kens.

— Ik vind het een groote gekheid; bromde
tante.

— Voor u zou het gek zijn, om in dat cirkus
te zitten, maar niet voor een jongen van dertien
jaar!

— Als ge me nu nog voor den gek houdt, zal
ik weer hoofdpijn krijgen...

— Wel... trek het u zoo niet aan, Maria!
't Is voor Maarten een plezier en voor Stienus
ook...

Maarten voelde zich verlicht. De zaak was
gered. Toch speet het hem, dat tante zoo zwart
keek.

Hij kon nog wel eens in zijn bedje om moe-
der schreien, als tante erg bits was geweest,
maar toch voelde hij eerbied voor de vrouw, die
hier het huishouden waarnam. En hij had met
haar willen praten, zooals hij vroeger met moe-
der deed! Dat lukte echter niet.

Toen het ontbijt afgeloopen was, ging Maar-
ten bij Stienus, die in den verlaten stal hout
hakte.

— Wanneer vertrekken we. Stienus? vroeg
Maarten.

— Nu toch nog niet, hé! riep de knecht la-
chend uit.

— Neen! Maar van avond?

— 't Spel begint om zeven uur. Dus moeten
we hier om half vijf weg! Dan zijn we ruim een
half uur te vroeg, en dus goed bijtijds.

— Laat ons om vier uur op stappen, Stienus.
Wij moeten zeker zijn, een plaats te vinden.

— Nu, om vier uur dan!

— Zorg, dat ge klaar zijt! En kleeid u maar
warm.

— O, maak u niet ongerust!

— O, als we flink doorstappen zullen we
geen koude hebben! 't Zal schoon zijn, Stie-
nus?

— Ik hoop het... Op die briefjes drukken ze,
wat ze **willen**...

— Maar de troep heeft voor keizers en ko-
ningen gespeeld.

Stienus neep eens zijn rechteroog toe.

— Voor keizers en koningen van de boog-
schutters zeker! schertste hij. Ge moet nu niet
alles gelooven, wat ze drukken!

— Maar ze mogen toch niet liegen

— Ze noemen dat reclame... Maar ja, 't zal
wel schoon zijn! Ze spelen al een dag of vier te
Mechelen, dus moet er veel volk geweest zijn.
't Is van avond de laatste voorstelling daar.

— Dan zijn we er nog juist bij.

— Ja... Zie zoo, het hout is gekapt en ik zal
het al vast in de keuken brengen, dan moet ik

het morgen niet meer doen. Ga nu maar spelen, dan valt de dag zoo lang niet.

Dicht tegen de Beukenhorst woonden twee oude lieden, de korporaal en zijn vrouw.

De korporaal heette eigenlijk Gust Vermeire, maar men gaf hem dien bijnaam, omdat hij nog in het leger van Napoleon had gediend. En hij droeg steeds een soort van militaire muts. Hij vertelde gaarne van zijn jongen tijd, en Gust Vermeire en zijn vrouw waren echte kindervrienden. Zij kon niet meer gaan en bij schoon weer zat ze meestal buiten in een zetel. Dan waren er altijd knapen en meisjes bij haar. De korporaal deed het meeste werk in het huishouden, maar had ook veel tijd voor de jeugd.

Nu zaten de oude menschen in huis, bij de gezellige kachel. Maarten, die heel goed bevriend was met hen, bracht ze een bezoek. Hij wilde het vertellen, dat hij van avond met Stienus naar het cirkus ging. De korporaal en zijn vrouw ontvingen den knaap zeer minzaam.

— Zoo, zoo, gaat ge nog zoo laat naar Mechelen? zei de vrouw. Ik hoop, dat ge goed nieuws zult hebben, maar ik vrees voor sneeuw. Ik voel dat aan de rillingen op mijn rug.

— Kom, kom, die sneeuw zal nog wel tot

overmorgen wachten. meende de korporaal. Wel zoo, zult ge er wilde dieren zien. Maarten! Die

heb ik genoeg ontmoet, toen ik met Napoleon in Rusland was. Dat is lang geleden, maar ik ver-

geet dien ellendigen tocht nooit. Veel soldaten vrozen er dood. Wat hebben we daar koude geleden! Dan is een Winter hier niet erg. Op die Russische vlakten liepen de wolven bij benden rond.

Maarten had die vertellingen uit Rusland al dikwijls gehoord.

Hij bleef nu niet lang. De kamaraden zouden wel gauw naar den wal komen en de jongen dacht aan het verbod van zijn vader. Dus nam hij afscheid van Gust Vermeire en zijn vrouw.

Ja, ginder naderde al een troepje met schaatzen en sleden. Maarten trok de vriendjes tegemoet. En er werd weer over het cirkus gepraat. Nog enkele jongens mochten naar Mechelen, met vader of groote broers. Sommigen zouden mee rijden met den wagen van pachter Nelis. Twee bleven te Mechelen overnachten bij familie.

Maarten hield de jongens aan den voorkant van het landgoed, maar hij moest waakzaam zijn.

's Middags aan tafel keek tante nog ontevreden, maar ze zweeg toch over het cirkus.

Tegen drie uur vroeg Maarten of hij zijn Zondagsche kleeren moest aandoen.

— Dat kunt ge denken! riep tante Maria uit. Om in zoo'n vuile barak te zitten! Ge houdt uw gewoon pak aan. En ge zult sneeuw krijgen!

De zon had vandaag niet geschenen zooals gisteren. De lucht was grauw. En er woei een kille wind.

Dat laatste uurtje viel Maarten zeer lang. Als het nu begon te sneeuwen, zou vader misschien ook zeggen, dat het geen weer was voor zulk een wandeling.

— En van sneeuw ben ik toch niet bang, dacht Maarten.

Om half vier ging hij naar de keuken.

— Waar is Stienus? vroeg hij aan de meid.

— Naar het dorp om boodschappen.

— Maar dan zal hij te laat zijn...

— Wel neen! Ge hebt tijd genoeg...

Maarten begaf zich naar den weg, om te kijken, of de knecht nog niet kwam. Gelukkig hij verscheen ginds.

— Haast u toch! schreeuwde Maarten al van een afstand.

— Tijd genoeg, oordeelde de knecht, toen hij naderbij was.

— Ge moet u nog kleeden...

— O, dat zal niet lang duren. Ik heb eens onderzocht of we niet konden meerijden met den wagen van pachter Nelis, maar 't kan niet zijn. Er zijn al te veel passagiers.

— We zijn er te voet even rap, want die wagen rijdt traag...

— Rijden is toch gemakkelijker dan gaan.

— Toe, haast u nu, Stienus!

Maarten trok al vast zijn dikke jas aan. Tante Maria kwam met een breede wollen das. Ze toonde zich nu toch goedhartig.

— Zet uw muts op en knoop deze das over uw ooren, zei ze. En steek deze boterhammen met kaas in uw zak. Hier is geld, dan kunt ge in de stad koffie drinken.

Maarten ging zijn vader goeden dag zeggen. Mijnheer Luikens zat al bij lamplicht te schrijven. Hij keek even van zijn papier op.

— Is het al bedtijd? vroeg hij. O, neen, ge hebt uw frak aan...

— Ik vertrek naar Mechelen, vader.

— O, ja... dat is waar ook... Nu, goede reis. En in de stad geen stap van Stienus weg gaan, hoor!

Vlug gaf hij zijn zoon een kus, en weer boog hij zich over zijn papier. Maarten keerde naar beneden terug.

Stienus stond daar in den wijden mantel, dien hij van zijn vader, een schaapherder, geërfd had. Tante Maria gaf ook hem boterhammen, geld voor koffie en voor het cirkus.

— Ik vind het een dwaze reis, zei ze. Maar nu ge toch gaat, weest voorzichtig, en Stienus, zorg dat Maarten voortdurend bij u blijft.

De knecht beloofde dit en het tweetal ver-

trok. Het was nu al donker. De weg liep dan nog dikwijls door dichte bosschen.

— We hadden een lantaarn moeten meeneemen, zei Stienus. Wel, we zullen er een vragen bij den korporaal.

— Och, we hebben geen licht noodig en 't zal weer lang duren.

— Neen, neen... we hebben toch tijd genoeg. Ik zou niet gaarne in een gracht tuimelen.

Gust Vermeire was dadelijk bereid een lantaarn te leenen.

— Ik zal er eerst olie in doen! zei hij.

— Nu nog naar Mechelen! sprak vrouw Vermeire. Ge moet er zin in hebben. Maar gij zijt jong. Het zal sneeuwen.

— 't Is te hopen van niet...

— Ik voel het aan mijn rug...

— Maar we zijn toch weg dacht Maarten. die echter vond, dat Gust zoo lang treuzelde.

Eindelijk was de lantaarn gevuld en aangestoken.

— Nu flink door stappen, zei Maarten.

— Toe, we hebben geen twee uur noodig

Toen ze een half uur op weg waren, begon het te sneeuwen.

— Daar hebben we het al, zei Stienus. Van avond kan de sneeuw dik liggen.

— Hoe lang zou de vertooning duren?

— Zeker tot tien uur. Dat is om twaalf uur

thuis. Maar als er veel sneeuw ligt zal het later zijn!

Kwart over zes waren ze al op Neckerspoel. Stienus blies nu zijn lantaarn uit, maar liet in een winkeltje de olie aanvullen.

— We moeten onze voorzorgen nemen, zei hij, toen Maarten bromde, dat dit weer tijd zou kosten.

Dan gingen ze naar de Veemarkt, waar het cirkus stond te midden van walmende fakkels aan palen.

— Ze breken het al af! riep Maarten verschrikt uit.

— Ze beginnen er mee, zei een burger. Maar ze spelen toch... Na de voorstelling vertrekken ze nog. Die menschen verliezen geen tijd.

't Was nog vroeg, maar Stienus kocht toch al de kaarten.

II.

Signor Paulo, de baas van het cirkus, was slecht gezind.

— Met die sneeuw zullen we niet veel menschen van buiten hebben! bromde hij. En uit de stad komen er ook weinig.

— Zijt gij nog niet gekleed? schreeuwde hij tot een knaap, en hij gaf hem een klap om de ooren.

— Laat dien jongen gerust! snauwde een man, die erg mager en bleek was.

— Waar moet gij u mee. Rosni? vroeg Paulo.

— Moet Arthur het bezuren, als gij slecht geluimd zijt? Ik wil niet, dat ge hem slaat...

— Zorg liever, dat hij gekleed is. We hebben van avond geen tijd te verliezen.

En Paulo ging van achter de schermen in de tent.

— Dit ellendig leven! zuchtte Rosni. Maar ik had dat vroeger moeten bedenken. Nu kan ik nergens meer heen...

Hij streelde Arthur over de blonde lokken.

— Toe, kleeid u vlug, zei hij. En kom dan bij den olifant... Gij en Richard moeten van avond beginnen.

De jongen liep naar een wagen en kwam spoedig in een fluweelen pakje terug. Rosni had een olifant in de tent gebracht. Hij zei tot Arthur en een anderen jongen, welke toeren ze op den rug van het logge dier moesten doen. Het volk was nog niet binnen. En Rosni bestuurde snel een kleine herhaling.

Achter de schermen heerschte groote drukte. Acrobaten, paardrijdsters, clowns, dierentemmers, maakten zich klaar, maar ze moesten tegelijk zorgen, dat hun valiezen gereed stonden om er straks nog de kleeren in te stoppen, die

ze nu noodig hadden, want men zou na de voorstelling onmiddellijk vertrekken. De wagens met de artisten reed eerst weg.

— 't Zal vannacht een akelige reis zijn, Rosni, zei een clown, wiens oogen nu niet vroolijk stonden in het geverfde gelaat

— Ja. 't Sneeuwt met groote vlokken.

— Ge zijt bleek...

— Ik ben weer niet wel... Maar ja, we moeten er door! Als ik hier in een hospitaal achter blijf, haalt de baas mij niet terug En dan ben ik zonder brood. Ik kan wel naar de vagebondenkolonie te Hoogstraten trekken, maar dat vind ik nog erger...

— Het volk komt binnen. We zullen dadelijk beginnen.

— Naar Hoogstraten... ja... maar ze weten hier niet, waarom ik tot aan mijn dood toe bij Paulo wil blijven. O, kwam er toch uitkomst! zei Rosni bij zich zelf.

Voor klonk muziek. Men moest het volk binnen lokken. Maar dit duurde nu niet lang, want er waren in de sneeuwvlaag niet veel kijkers.

Stienus en Maarten zaten op de eerste rij.

— Die tent ziet er maar akelig uit, oordeelde de knaap.

— Ja, ze hebben de meeste vlaggen al weggehaald, omdat ze straks vertrekken.

— Dat is toch niet eerlijk

— Neen...

Het cirkus was maar voor een derde gevuld. En spoedig begon de voorstelling. Maarten zag den reusachtigen olifant.

— Die alleen is de reis reeds waard, fluisterde hij tot Stienus. O zie, ze steken er dien jongen op.

— De wondertoeren van master Arthur! riep signor Paulo.

De knaap danste op den rug van den olifant, terwijl deze rond de tent sjokte. Arthur stond dan op zijn hoofd en handen met de beenen in de lucht.

— Zie toch! zei Maarten vol bewondering.

Arthur deed nog andere kunststukjes, en ten slotte nam de olifant hem met zijn slurf beet en zette den jongen op den grond

En Maarten genoot van alles, wat er vertoond werd. Hij lachte hartelijk met de clowns. Maar het meest keek hij naar Arthur, die dikwijls optrad, en zeer vlug was. Maarten juichte hem toe, zooals al de bezoekers deden.

Arthur moest dan in een bakje geld inzamelen. Dat was een bedelpartij. Maarten zag hem dus vlak voor zich. Arthur had een knap gezicht en een paar goedige, blauwe oogen.

— 't Is of er verdriet in zijn oogen ligt, merkte Stienus op.

— Wel neen, waarom zou die Arthur verdriet hebben? Hij moet dat leven toch plezierig vinden. De menschen zien hem gaarne... Ze geven geld en ze lachen naar hem.

Maarten zag een leeuw, die in een kooi op wielen binnen geleid werd. Een temmer ging bij hem en streelde zijn kop. De leeuw brulde. Maarten schrok er van. De temmer trok zich achteruit en zwaaide met een stok. De leeuw kromp ineen. Zoo deed de man dan ook met een tijger. Twee apen aten aan een tafeltje net als menschen.

Maarten vond de voorstelling prachtig. En het speet hem, toen signor Paulo kwam zeggen, dat de voorstelling geëindigd was.

— Nu gaan we eerst eten, zei Stienus.

Het sneeuwde nog en de wind joeg de vloeken schuin neer.

— Leelijk weer, zei de knecht. We mogen er wel kloek voor staan.

Hij begaf zich met Maarten naar een herberg en bestelde koffie. Beiden aten er smakelijk hun boterhammen op. Het was half tien.

— Ze hebben korter gespeeld dan op andere avonden. Dat doen ze wel meer, als er niet veel volk op zoo'n laatsten avond is, zei de waardin.

Ze schrok, toen ze hoorde, dat Stienus en Maarten nog zoo ver moesten

— En door die sneeuw! Ik beklaag u. Zoudt ge niet beter blijven slapen? vroeg ze.

— O, dan zouden ze thuis te ongerust zijn, beweerde de knecht. Toe, toe, we zijn niet van zout.

Er kwam nog een klant binnen

— De eerste wagen, die met de artisten, is al weg, vertelde hij. Dat volk is rap. Maar het heeft een hard leven. Een heelen avond spelen, in een wagen slapen, morgen het circus weer opbouwen en 's avonds opnieuw spelen. Ze verdienen hun geld zuur.

Stienus en Maarten vertrokken wat na tien uur.

Het was geen aangename tocht.

— Zaten we maar op den wagen van pachter Nelis! wenschte de knecht. Maar er is geen plaats meer... En die zal ver vooruit zijn.

Buiten de stad was het nog guurder. De wind gierde over de vlakte en joeg hun de sneeuw in het gezicht. Tuusschen de bosschen ging het bete. Maar vlug schoten de wandelaars toch niet op. Ze spraken niet veel.

Maarten peinsde aan alles, wat hij gezien had. En hij dacht het meest aan Arthur. Hij had met dien cirkusjongen wel eens willen spreken.

De lantaarn bewees toch goeden dienst, want op sommige plaatsen lag de sneeuw op een hoop gewaaid. De tocht duurde lang Maarten

werd moe. Hij verlangde hartelijk naar zijn bed. Maar hij wilde niet klagen.

— De hoeve van Petelaar... Nog tien minuten! zei Stienus.

— Zestig stappen per minuut .. dus nog zes honderd passen, sprak Maarten bij zich zelf, en hij begon te tellen.

Hij werd daarin gestoord door lawaai.

— Wat is dat? riep Stienus uit. Ginder is volk!

Ze haastten zich nu meer. En weldra zagen ze verscheidene witte gestalten.

— Menschen, is er iets gebeurd? vroeg Stienus. Licht er daar een wagen omver?

— Ja, antwoordde er een. We zijn op een hoop sneeuw gestooten en een wiel is gebroken. We hebben een gekwetste...

— O, 't is de troep van het cirkus, fluisterde Maarten tot den knecht.

Het was inderdaad signor Paulo, die het woord voerde.

— We staan nu hier in den nacht in de sneeuw en koude, hernam hij. We moeten naar Heist-op-den-Berg.

— Dat is nog een heel eind.

— Waar zijn we eigenlijk?

— Tegen Putten...

— Maar ons huis is dicht bij. Komt mee, daar

kunt ge schuilen! sprak Maarten, die medelijden met deze menschen gevoelde.

— Is het een hoeve? vroeg Paulo.

— Een landgoed.

— Ho, zoo... een kasteel. En zijt gij de zoon van den baron?

— Vader is geen baron...

— Toch de eigenaar van het kasteel. Zoo, zoo! Dan heb ik de eer den jonker te ontmoeten. Gij komt zeker van een feestje?

— Wij zijn naar uw cirkus geweest.

— Ja... Maar, jonker, dat is een groote eer voor ons! En gij biedt ons nu gastvrijheid aan. Het is zeer edelmoedig.

— Komt mee! herhaalde Maarten.

— Maar wat zal jufvrouw Maria zeggen? vroeg Stienus zacht.

— Die vindt dat goed. En er is een gewonde bij.

— Neem Rosni op! beval signor Paulo.

— Pak een der lange kussens uit den wagen! ried de koetsier aan.

Rosni kreunde zacht. Men droeg hem op een der lange kussens van een zitbank mee. Arthur stapte er naast. Maarten keek naar den knaap.

— We zijn dadelijk aan ons huis, zei hij tot hem.

— O, als Rosni maar beter wordt!

— Is hij familie van u?

— Neen, maar een goede vriend...

Arthur bedoelde eigenlijk, dat Rosni zijn beschermmer was tegen de luimen en onrechtvaardigheden van den baas.

De Beukenhorst lag daar onder de sneeuw. Stienus had den sleutel van de voordeur. Hij was niet zoo gerust als Maarten...

De koetsier zou de paarden naar Putten brengen en morgen vroeg den wagenmaker mee vragen.

Het gezelschap schudde de sneeuw af. Mijnheer Luikens, tante Maria en Bertha lagen al lang te slapen. Maar in de keuken was er vuur onder de asch van den haard. Stienus wierp er rijshout op en weldra sloeg de vlam op.

— Ik zal vader wekken, zei Maarten tot Stienus.

Hij stapte naar boven. Maar op de gang stond tante Maria al. Ze had niet kunnen slapen, hoorde het lawaai beneden, kleedde zich vlug en kwam nu zien. Maarten vertelde, wat er gebeurd was.

— En gij brengt dat volk hier heen! riep tante uit.

— Maar tante... het sneeuwt... en er is een gewonde...

— Er waren toch boeren in de buurt. Nu nog

schooner. We krijgen dat kermisvolk onder ons dak!

Maarten begaf zich naar de kamer van zijn vader. Het duurde een tijdje, eer mijnheer Luikens besefde, wat zijn zoon hem vertelde.

Brommend kleedde hij zich aan. Tante Maria stond nog op de gang.

— Wat zegt ge er nu van? vroeg ze aan haar broer. Ja, ja, Maarten moest naar dat cirkus. En nu brengt hij de heele bende mee! Een eer voor de Beukenhorst. Maar ik ga niet naar beneden. Ik wil met die troep niets te maken hebben.

— 't Zijn toch menschen, hé! Ga gerust naar bed...

— Ja, Maarten moest naar Mechelen! Naar mij werd niet geluisterd...

— Wat heeft dat nu met het ongeval te maken! Weet ge wat... eerst bromde ik ook... maar Maarten heeft ridderlijk gehandeld.

— Straks wordt hij ook kunstenmaker.

Mijnheer Luikens trok naar beneden. Hij keek toch vreemd op in de keuken.

— Edele baron, ik ben signor Paulo, en het is mijn plicht u onderdanig te bedanken voor uw grootmoedige gastvrijheid, sprak de baas.

— Tut, tut, ik ben geen baron... en maak als 't u belijft geen complimenten. Daar is een gewonde.

— Ja, Rosni, mijn beste acrobaat.

— Die man moest eerst en vooral op een bed. Neemt hem op, jongens, en volgt mij. Stienus, steek een kaars aan.

Rosni werd naar boven gebracht. Arthur wilde hem volgen, maar Paulo verbood het hem streng. Mijnheer Luikens verbond een wonde aan Rosni's hoofd. De zieke sluimerde in. Tante Maria kwam toch tot betere gevoelens en waakte bij den kranke. Ze maakte vuur op de holle lo-geerkamer.

Mijnheer Luikens had Bertha geroepen, en liet koffie zetten en brood snijden voor het gezelschap. Met Stienus sleepte hij een sofa en zetels naar de keuken.

— Stookt maar goed! En maakt het u gemakkelijk, zei hij. Tot morgen!

Stienus zou ook in de keuken overnachten. Maarten was naar bed gezonden.

Maar om zeven uur werd hij wakker en stond op. Hij sloop naar de kamer van Rosni. Bertha zat nu bij den zieke.

— Blijft gij hier even, ik moet naar beneden, zei ze tot den knaap.

Maarten hield de wacht. En na een tijd deed Rosni de oogen open.

— Waar ben ik? vroeg hij.

— Op de Beukenhorst, antwoordde Maarten.

— Wat, op de Beukenhorst, bij mijnheer Luikens?

— Ja... Kent gij vader?

— Ja... O, ik herinner mij alles. De wagen is gekanteld... en ik ben gewond.

Maarten vertelde, hoe het gansche gezelschap zich hier bevond.

— Straks rijdt het verder, zei Rosni. En ik kan niet mee...

— Ge moogt hier blijven tot ge beter zijt.

— Waar is Arthur?

— Beneden...

— O, hij mag niet mee zonder mij... De baas slaat hem zoo dikwijls.

— Dat is gemeen...

— Ja, dat doet hij! O, Maarten, gij heet Maarten, help den armen Arthur! Verberg hem, dat Paulo hem niet vindt, als hij vertrekt...

— Maar waar?

— O, bedenk een plaatsje! Toe, heb medelijden met hem. Ik zal straks met uw vader spreken. Maar steek hem nu weg. Zeg, dat Rosni hem vraagt met u mee te gaan. O, talm niet.

't Was een vreemde opdracht en Maarten aarzelde nog. Rosni deed zoo zonderling. En hij kende vader en wist Maartens naam.

— Waar moet ik Arthur verstoppen? vroeg hij.

— Hier in huis... of nog beter in de buurt... O, doe het toch! Red den knaap! Ik moet ach-

ter blijven... en het zal voor goed zijn. Als Paulo den jongen meeneemt, is Arthur verloren.

— Is hij dan niet gaarne in het cirkus?

— Neen, het is er ellendig. O, Maarten, help ons!

De knaap zag groote tranen in Rosni's oogen. Plots kreeg hij een gedacht.

— Ik zal hem bij Gust Vermeire brengen, zei hij.

— De korporaal... Hij leeft dus nog?

— Ja. Ge kent hem ook al...

— Straks zal ik met uw vader spreken. Maar help nu Arthur!

— Ja, ik doe het.

Maarten ging naar beneden. Het gezelschap zat in de keuken te eten. Paulo echter was weg, om te zien of de wagen hersteld werd. Hij wilde vanavond toch te Heist-op-den-Berg spelen. Arthur kwam dadelijk naar Maarten toe en vroeg, hoe het met Rosni was.

— Kom eens meel! fluisterde Maarten.

En in de gang zei hij:

— Rosni is erg ziek, en zal hier blijven.

— O, dan moet ik zonder hem weg... Maar ik wil niet...

— Wel, Rosni heeft me gevraagd om u er-gens te brengen, waar Paulo u niet vindt...

— O, ja, doe dat!

— Kleed u en dan gaan we...

— Maar zeg niets aan de anderen...

— Neen, neen!

Even later vertrokken de jongens door de sneeuw, die zeer dik lag.

III.

Mijnheer Luikens was opgestaan en kwam bij Rosni.

— Wel, zijt ge wakker? vroeg hij. En laten ze u zoo alleen?

— Ik ben er ellendig aan toe en zal het niet lang meer maken... O, Victor, herkent ge me niet? Ik ben wel zeer veel veranderd... Zie me toch eens goed aan! Ik ben Walter...

— Walter Gerards!

Mijnheer Luikens boog zich over den kranke.

— Walter Gerards! herhaalde hij verbaasd. Ja, het is waar... maar ge zijt veel veranderd.

— O, met mij moet ge geen medelijden hebben! Maar ontferm u over mijn kind!

— Waar is Bernard?

— Ik heb aan uw Maarten gevraagd hem te verbergen. Hij zou hem naar Gust Vermeire brengen.

— En is uw jongen ook bij die troep? Ge hebt u waarlijk niet geschaamd hem daar te brengen... Had hem op een school geplaatst en voor hem gewerkt.

— Het is alles door dien duivelschen drank. O, heb geen medelijden met mij, maar red Bernard! Dat Paulo hem niet mee neme! O, de jongen is aan hem verhuurd voor tien jaar. Ik moest het doen, om te kunnen blijven... ik was zelf niet veel meer waard. Maar dat zal toch verbroken kunnen worden. Bernard heet bij de troep Arthur...

— Gij zijt ziek... Anders schold ik u uit voor een lafaard... Ik moet eens nadenken...

Mijnheer Luikens liep heen. Rosni heette dus Walter Gerard. En hij was getrouwd geweest met Mathilde, een zuster van mijnheer Luikens en van tante Maria. Kort na het huwelijk ging Walter den verkeerden weg op. Hij dronk en verwaarloosde zijn zaken. Daarna vertrok hij naar Frankrijk. Daar stierf zijn vrouw. Mijnheer Luikens hoorde later, dat Walter in een cirkus diende. Deze had hem eens om geld geschreven, om Bernard, zijn zoontje, op een school te doen. Mijnheer Luikens stuurde geld. Later hoorde men niets meer van Gerard.

— En nu ligt hij hier als een wrak, zei mijnheer Luikens. Een verloopen mensch, opgedronken... en zijn kind verhuurd aan een cirkusbaas!

Tante Maria was ook opgestaan. Haar broer riep haar in zijn werkkamer en vertelde alles.

— En dat jongentje is het kind van onze arme zuster Mathilde, zei tante Maria wee-

nend. Welk een vader! Begrijpt ge nu waarom ik gisteren zoo tegen dat cirkus was! Victor, we moeten Bernard redden... Mathilda vraagt ons dat uit den Hemel...

— Ja!

— Zeg het aan Walter... en aan dien cirkusbaas. O, God zij dank, dat de ongelukkige jongen nog hier terecht komt.

— — — — —
Paulo kwam tevreden terug

— De wagen is gemaakt, zei hij. We vertrekken dadelijk. Waar is Arthur?

— Zeker bij Rosni, meende er een.

— Hij moet mee. Breng mij bij Rosni! vervolgde hij tot Stienus.

— Ik zal eens gaan zien, sprak de knecht.

Hij keerde terug met de boodschap dat Arthur niet boven was.

— Dan heeft de kleine aap zich verborgen! bromde Paulo. Hij begrijpt dat Rosni achter blijft, en wil zich verduiken. Dat gaat zoo niet! Vooruit, we moeten hem zoeken!

Paulo maakte veel lawaai. Mijnheer Luikens kwam naar beneden. Hij hoorde den baas razen.

— Arthur, die eigenlijk Bernard heet, gaat niet meer met u mee, zei hij.

— O, Rosni heeft met u gekonkeld. Maar dat gaat zoo niet. Arthur behoort aan mij. Ik heb een contract!

— Gij en Rosni moesten u schamen zoo te handelen met een kind. En uw contract kan me geen zier schelen. Uw wagen is gemaakt. Vooruit dan! Dank vraag ik niet...

— Ik heb recht op Arthur!

— Neen, zeg ik. Ge kunt nu vertrekken. Arthur of liever Bernard Gerards blijft achter! En als ge wilt, zal de rechter beslissen.

Mijnheer Luikens riep Paulo terzijde en vertelde hem, dat Arthur zijn neef was.

— En doe nu wat ge wilt, maar ge krijgt den knaap niet terug! besloot mijnheer Luikens.

Paulo raasde, maar voelde wel, dat hij geen gelijk zou halen. Woedend vertrok hij met zijn gezelschap.

Mijnheer Luikens hoorde dan van Maarten waar Arthur was en liet hem halen.

Maarten en Arthur, die nu weer Bernard heette, luisterden verbaasd toe. En ontroerd kwam Bernard toen bij Rosni. Hij had nooit geweten, dat deze zijn vader was. Rosni had zich geschaamd het vroeger te bekennen... hij de verloopen kerel. de dronkaard...

Bernard zou nu door mijnheer Luikens en tante Maria beschermd worden. Dat vertellen we in het volgende boekje.

E I N D E.

Mijnheer Luikens hoorde dan van Maarten waar Arthur was en liet hem halen.

Maarten en Arthur, die nu weer Bernard heette, luisterden verbaasd toe. En ontroerd kwam Bernard toen bij Rosni. Hij had nooit geweten, dat deze zijn vader was. Rosni had zich geschaamd het vroeger te bekennen... hij de verloopen kerel, de dronkaard...

Bernard zou nu door mijnheer Luikens en tante Maria beschermd worden.

Een week later stierf Rosni en voor Bernard brak een nieuw leven aan. Bij mijnheer Luikens vond hij liefde en vreugde en het cirkusleven behoorde tot het verleden.

E I N D E

BESTE HANSVRIENDJES, GRATIS PREMIE VAN FRs 100,—

Ieder exemplaar onzer Kinderboekjes is nu genummerd. Bewaar deze boekjes zorgvuldig en verzamel ze zoveel mogelijk. Met een weinig geluk kunt U inderdaad veel geld verdienen.

Elke maand worden er door trekking VIJF nummers aangeduid dewelke elk een som van Frs 100,— in geld bekomen. Het volledig boekje met het winnend nummer moet ons ingezonden worden, om de prijs van Frs 100,— in ontvangst te kunnen nemen. Werp uw boekjes dus niet weg maar bewaar ze minstens een maand, het is mogelijk dat U juist het winnend nummer in uw bezit hebt.

Hier het nummer :

Nº 502636

**DUS GOED BEWAREN — TREKKING EINDE DER
MAAND.**

A. HANS'
KINDERBIBLIOTHEEK

WEKELIJSCH
UITGAVE
A. HANS
VAN DER MEULEN
EN KINDEREN
P.V.B.A.
KONTICH

DANS 3 fr
N° 1072

DE CIRKUSJONGEN